

*Mezei András*  
*Búcsúzó*  
*Székely Magdától*

Magda Te tudod:  
kölyökcica rózsaszín, nedves  
orrocskája se költi fel többé  
a napot a pasaréti völgy felső  
pereme nem látja arcodat merülni  
nehéz fényben, hol mindig is  
jó volt felébredni az ágyban  
és felülni. Álmodok láttán hadd  
hassa át a nap tüze a pici  
szobát nélküled. A gesztenyefa  
vastag dereka megroppant, jó  
ha nem hallod. A fű, mi meg nem  
hajol alattad, Te is csodálkozhatasz,  
hogyan megtart. Itt vagyok. Lila  
orgonák örületében csapódó  
piros léggömböket tart meg  
az ujjainkra csomózott zsinór.  
Mi voltunk a marionettek, de  
a világot zöld lombbal újra,  
meg újra fölrobbantanánk Magda  
a csontmezők felett.

Úgy éltél miképp a túlélőnek élni  
kell. Jézus a kereszthalálból benned  
visszafelé lépdél az ő népéhez.  
A názáreti emelkedőn épp olyan szögben  
áll talpad nyoma, ki a dunaparti sort  
fölvitted oda méret szerint mind,  
hol a gyűlöletet lényed elnyelte  
a te májadba. Öngyilkos merénylő lett  
valahány rostja. – Most elhiszem, hogy  
a figyelem, mi szépséget adott neked,  
minden sejtedből reflektorozott,  
nem halt meg. Körülveszi valómat.  
E-mail, telefon sem kell.  
– A fénynél fényesebb anyag,  
Isten ráddobott köntöse testedet  
tőlem elvitte. Nincs rés, lélegzetnyi se,  
hogy visszajönne. Ide. Hol tíz igazadat  
kutattad Pannóniában, a kegyelem  
„kis könnyű halállal” Neked megadatott.

Az elmúlás odaintett, hol ama tekintet  
a terelt asszonyok sorából, anyád arca  
visszavilágol. – Téged boldoggá avat  
hogyan elvégezted a feladatot: a testen túl  
itt vagy. Pest-Budát öleli benned magyarul  
minden szavad. Életedet ide „menttetted”  
fiadba. Két unokádba. Kiterjedésedet pedig  
föl a Mennyei Jeruzsálemba. – Itt ülünk  
együtt mi testvérek... kart karba öltve.  
Énekelve. A lantot a fűzfára akasztva.  
sírva. – A már más terep. A nem e világ  
liliommező talán kitölti kedvedet Magda  
a balkarommal a fejed alatt.